

viure als pirineus

Viure als Pirineus, 29/10/24

Sara Aliaga: "El nostre patrimoni ens fa diferents. L'hem de cuidar, valorar i ensenyar a les escoles"

Sara Aliaga Rodrigo (Barcelona, 1962). Viu a Ger. És Arqueòloga i tècnica en patrimoni cultural. Tècnica de cultura al Consell Comarcal de la Cerdanya. Membre de l'Institut d'Estudis Ceretans i del Grup de Recerca de Cerdanya.

photo_camera Sara Aliaga, amb la seva gosseta Aran, a Ger / Feliu Sirvent
FELIU SIRVENT

pirineuencs!

Quan vas arribar a la Cerdanya?

Fa trenta anys. El meu company, l'Oriol Mercadal, va arribar a la Cerdanya abans que jo. El 1990, va pujar a fer excavacions arqueològiques d'urgència, després la Carta Arqueològica amb l'Oriol Olesti i el 1993 li va sorgir l'oportunitat de tirar endavant el projecte del Museu Cerdà de Puigcerdà. De fet, jo vaig trepitjar la Cerdanya per primera vegada quan vaig conèixer l'Oriol, va ser ell qui em va descobrir la comarca, el seu paisatge, el seu patrimoni... En aquells anys jo treballava al Servei d'Arqueologia de la Generalitat i vaig renunciar a presentar-me a unes oposicions per poder viure junts. El 1994 vaig pujar a la Cerdanya per quedar-m'hi. Soc de Barcelona, de Sant Andreu de Palomar, però sempre he estat més rural que no pas urbana.

T'has bolcat en l'estudi i la divulgació del patrimoni...

La meva feina ha estat treballar pel patrimoni de la Cerdanya, posar-lo en valor i fer-ne difusió, donar-lo a conèixer tant als d'aquí com als de fora, i de manera especial portar-lo a totes les escoles amb l'elaboració de materials didàctics. Al Pirineu, el patrimoni cultural i el natural van junts, són indestriables. El nostre paisatge és molt humanitzat, està molt treballat per la gent, tenim bordes i orris a 2.000 i 2.500 metres.

Al Pirineu, el patrimoni cultural i el natural van junts, són indestriables. El nostre paisatge és molt humanitzat, està molt treballat per la gent, tenim bordes i orris a 2.000 i 2.500 metres.

Com es valora actualment el concepte de "patrimoni"?

Per una banda, es veu com un producte a vendre per atraure turisme i, per una altra, com un element diferenciador. Crec que al Pirineu el patrimoni juga aquests dos papers. És bo que sigui un producte que es vengui, s'entengui i es valori, però també ha de ser interioritzat per la gent d'aquí, que se'l faci seu. El nostre patrimoni ens fa diferents respecte del dels altres. L'hem de cuidar, l'hem de valorar i l'hem d'ensenyar, per això és tan important que es comenci a les escoles.

És bo que el patrimoni sigui un producte que es vengui, s'entengui i es valori, però també ha de ser interioritzat per la gent d'aquí, que se'l faci seu.

Has dut a terme un gran nombre d'actuacions arqueològiques a la Cerdanya...

Quan vaig arribar a la Cerdanya no tenia feina i com que hi havia tot un seguit d'urgències arqueològiques, ens en vam ocupar juntament amb el Jordi Campillo. Vam estar excavant al castell de Llivia uns quants anys i vam fer diverses actuacions amb la Carme Subiranas a diferents esglésies. El meu coneixement del territori és molt arqueològic. Ara, el meu treball al Consell no em permet dedicar-m'hi, però sí seguir en contacte amb els equips d'investigadors que hi treballen a la comarca. A part de Llivia, també vàrem excavar a Talló, a Sant Serni i Sant Martí de Vilavedra, a Santa Maria d'All, a Sant Miquel de Soriguerola o a Santa Maria de Quadres, entre altres.

Des de fa vint-i-tres anys ens trobem totes les corals cerdanes a Santa Maria de Talló unificant en aquesta Trobada el nostre patrimoni monumental i el patrimoni viu de les veus cerdanes.

També estàs molt vinculada als cors de cantaires. La força del món coral, és un distintiu de la societat cerdana?

És curiós, les corals a Cerdanya tenen una llarga trajectòria: les Camilleres de Sallagosa, més de cinquanta anys; la coral Cerdanya Canta, més de trenta; la Capella de Santa Maria de Puigcerdà, vint-i-cinc. Des de fa vint-i-tres anys ens trobem totes les corals cerdanes a Santa Maria de Talló unificant en aquesta Trobada el nostre patrimoni monumental i el patrimoni viu de les veus cerdanes. Són entitats transfrontereres amb cantaires d'una banda i altra de la ratlla. La música esborra la frontera política que separa als cerdans.

Sara Aliaga / Foto Gael Piguillem

Sara Aliaga Rodrigo (Barcelona, 1962). Viu a Ger. És Arqueòloga i tècnica en patrimoni cultural. Tècnica de cultura al Consell Comarcal de la Cerdanya. Membre de l'Institut d'Estudis Ceretans i del Grup de Recerca de Cerdanya.